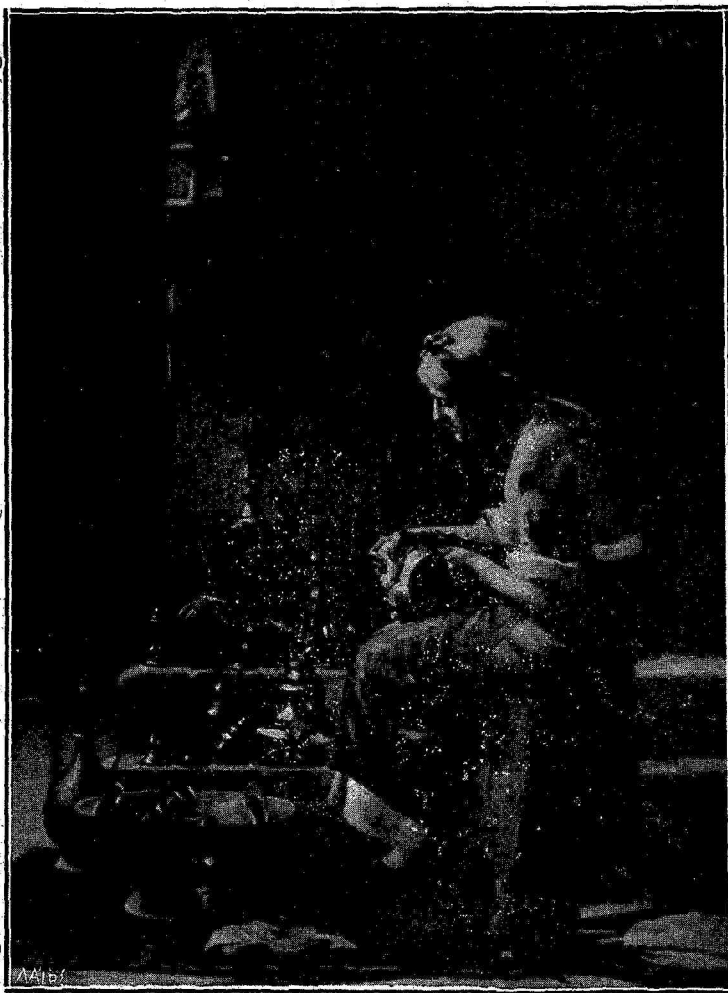

Θ. Ράλλη

Παραμονή έορτής

έση λίγη έντύπωση κι' άν μās κάνει ή ζωή, είνε μερικά πράγματα ποϋ μās σταματοϋν και σβύνουν, έστω και για μιá μικρή στιγμή, από τá χείλη μας τó ειρωνικόν χαμόγελον, ποϋ μās έδωκε ή πείρα τοϋ κόσμου. "Άλλοτε σε περασμένους καιρούς κι' εγώ είχα προσέξει στα μαγεμένα λόγια τής αγάπης. Μή θαρρείς, και σε μένα έψιθύρισαν όρκους αιώνιου έρωτος.

Κι' ακριβώς, επειδή απ' όλες τές αναμνήσεις τών περασμένων, αναμνήσεις κατωμένων με τα κομμάτια τής ψυχής μου, μόνον ή στιγμές τών παιδιακίστων έρώτων ξεχωρίζουν ξεμορφes και γλυκές, γι' αυτό και χθές έδιάσθηκα ν' απομακρυνθώ και νά μή ταραξώ τήν ήρεμη αυτή συνέντευξι.

Εϋτυχώς με απέσπασεν από τούς συλλογισμούς αυτός κάποιος κύριος πρόσκαλών με νά χορεύσω μαζί του τó βάλς ποϋ ήρχιζε τήν στιγμήν εκείνην.

Έδέχθηκα και σε συλλογίσθηκα.

Κρίμα πρϋ θ' άφινες τή μοναξιά σου για νάρ-θης νά τυλιχθής κι' εσύ μαζί μας...

Σοϋ είπα έδέχθηκα, μά δέν έχόρευσα, για μιá στιγμή επέρασεν από τά μάτια μου ή εικόνα τής σάλας τοϋ χοροϋ γεμάτης ζεύγη νά στριφογυρίζουν σάν δαιμονισμένα, έφαντάσθηκα τόν κόπο τών καβαλιέρων νά σηκώνουν κάτι χονδρές κι' αλύγιστες ντάμες, και τήν άξιολύπητη κατάσταση τών καρ-

διών, τί παλμούς θάχαν, πρò πάντων κάτω από τούς σφυγμένους κορσέδες τών κυριών. Και γιατί όλα αυτά; Γιατί; χάριν τών πτωχών γράφει τó προσκλητήριο. Οϋφ άηδίες! Έπροφασίσθηκα άδια-θεσία κι' ευχαρίστησα τόν καθαλιέρο μου, ποϋ έ-διάσθηκε νά αρπάξη τήν πρώτη διαθέσιμη κυρία ποϋ συνήντησαν τά βλέμματά του. Έγώ έφυγα εύθϋς. Σοϋ έγραφα τó μυλλιστάκι εκείνο, έπηρα τόν μπαμπά μου, ανεβήκαμε στο πρώτο άμάξι ποϋ άπκνήσαμε άδειανό, και στή στιγμή βρέθηκα στήν κάμαρά μου.

"Ήρεμο, μικρούτσικο, αγαπημένο δωμάτιο, ποϋ περικλείει μόνον ό,τι αγάπησα, και θ' αγαπώ πάντα κι' αιώνια κι' ακούραστα και ποϋ βρίσκεται τόσο μακριά, χιλιάδες μίλια, από τόν κόσμο ποϋ άφήκα.

Στό κατώφλι του άφίνω κάθε πρόστυχη έπαφή τής ζωής' άνάμεσα στ' αγαπημένα αντικείμενα, ποϋ τó στολίζουν, απομεινάρια ωραίων κόσμων ποϋ χάθηκαν, ξεχνώ κάθε πράγμα ποϋ δέν συνδέ-ται μ' αυτά, και ζω τήν ήρεμη, τήν άπροσποίητη ζωή τής μοναξιάς, ποϋ συντροφεύουν ακούραστα όμορφes αί αναμνήσεις τοϋ παλιού καιροϋ.

Σε φιλώ

LALO DE CASTRO